

Onestitate

Stefan Doroftei-Doimaneanu

Crâmpeie de lut prin nori se răsfată
Zorii se scaldă în boabe de rouă,
Briza zglobie de soare se-agață
Și-alungă de zor, din cer, luna nouă.

Fruntea îmi este de gânduri strivită
Râuri de lavă din suflet țâșnesc
Vocea îmi cântă de dor, răgușită,
Spre tine în zare, cu ochii pornesc.

Te văd așezând cuvinte pe rânduri,
Cu iz de iubire, cu lacrimi de vis,
Slova de jar, ca o floare în ronduri,
Aleargă în stihuri pe drum redeschis.

Te plimbi prin speranțe în ritm infernal
Și-ți râde curajul acum regăsit,
Alergi iar spre tine, prin timpul vernal,
Cu flori, cu parfum și cu doruri ticsit.

Zâmbesc, admirând focu-n tine stârnit
Din viața-mi de piatră ce-n timp locuiesc,
Și-n jocul iubirii, de versuri scornit,
M-am prins de-o fantasmă puțin nefiresc.

Aș vrea să primesc..., dar nu mai am vrere,
Prin iarna iubirii cu zel aș schia,
Dar eu sunt onest și-ți spun cu durere:
Bătrânul, în tânăr nu poți a-l machia.